

ποιῶν ὅστις ἀνεγνώρισε τὴν εἰδικότητά του διὰ κύκλον τινα δραμάτων καὶ κατορθώνει νὰ περιστέλλῃ ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ῥωμαϊκὴν φιλοδοξίαν του. Ὁ Ταβουλάρης θὰ τὸν ὠνόμαζεν ὡς πρὸς τὴν πτωχείαν αὐτὴν ἐπαίτην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ τὸν αὐτονομάσῃ χρεωκόπον.

Ἡδύναται παριστάνων τὸν Ἀριστόδημον, τὸν Σαοῦλ, τὸν Διάκον καὶ ὀλίγιστα ἄλλα.

Ὁ Διάκος κατορθώνει προσωποποιήσιν ἐκπληκτικὴν. Γίνεται ἡ ζωὴ εἰκὼν του. Καὶ θὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ παράσχῃ εἰς τὴν ἐκτεθηλυμένην πρωτεύουσάν τὸ ἀρρενωπὸν αὐτὸ θέαμα.

Εἶναι συμπαθητικώτατος τύπος Βοημοῦ ἡθοποιοῦ. Οὐδέποτε ἐγκαθίσταται ὀριστικῶς εἰς μίαν πρωτεύουσάν· οὔτε παρέχεται αὐτὸς εἰς ἐταιρίαν, ὡς μέλος θιάσου. Θιασάρχης εἶναι πάντοτε αὐτός, σχηματίζων θιάσους ἐκ τοῦ προχείρου.

Ἀκόμη ἡ αἰθουσα τοῦ θεάτρου θὰ βοᾷ ἀπὸ τοὺς γέλωτας οὓς διήγειρεν ὅταν ἔβαλε σ' τὰ αἶματά τὸν δημοτικώτατον Νικολόπουλον τοῦ ναυτικοῦ νὰ συμπαίξῃ μαζὺ τοῦ τὸν Ἀβενίρ εἰς τὸν Σαοῦλ. Ἀκόμα ξεκαρδίζονται γελῶντες οἱ παραστάντες τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, ὅταν ἐνθουμῶνται τὴν ἐξοδὸν τοῦ βασιλέως Σκούλ νὰ παρακολουθήσῃ ἡ αἰχμὴ ἐνὸς κονταριοῦ τὸ ὅποιον ἦτο τόσο μακρὸν, ὥστε ἐπροχώρει, ἐπροχώρει μόνον του, χωρὶς νὰ φαίνεται ὁ κρατῶν αὐτό. Ὅτε ἐφάνη ὁ Νικολόπουλος, τὸ δημόσιον ἐκολύμβησεν αὐτόχρημα εἰς γέλωτας ἐν μέσῃ τραγωδίᾳ. Ὁ Νικολόπουλος ἀφοῦ ἐκάθησε, συνεβούλευε διὰ νευμάτων τοὺς θεατὰς νὰ παύσουν γελῶντες, διότι δὲν εἶναι τρόπος.

Ἄλλοτε πάλιν ὁ Ἀνδρονόπουλος ὑπεκρίνετο τὸν ἱερνάριον ἐν τῇ Λουκρητίᾳ Βοργία. Ὦν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου ἐκσφενδονίζει τοὺς κεραυνούς του κατὰ τοῦ μεγάρου τῆς Λουκρητίας, ὡς οἴκου ἀσελγείας, οἴκου μοιχείας, οἴκου ἀνρσιῶν συνδυασμῶν, οἴκου...

Ὁ Ἀνδρονόπουλος λησμονεῖ τὰ περαιτέρω καὶ μὴ δυνάμενος τίποτε ἄλλο νὰ εἴπῃ, λαμβάνει ὕψος ἀρεμάνιον καὶ ἀντὶ πάσης ἄλλης συνεχείας λέγει μετὰ στόμφου:

Ἑλληνας τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει

καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνήν.

Ἐπὶ τῇ ἐκπλήξῃ τῶν συναδέλφων του τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ ἔκαμε;

— Τί θέλατε, νὰ χαλάσω τὸ δράμα; Τοῖς ἀπῆντησεν ἐν πάσῃ ἀφελείᾳ.

Ὡς ἄνθρωπος εἶναι ὅ,τι γενναῖον καὶ ἐλευθέριον ἐπλασεν ἡ φύσις. Τὰ καφενεῖα τῶν Ἀθηνῶν γνωρίζουσι τί λέγομεν. Δύναται νὰ δαπανήσῃ ἐν μιᾷ ἐσπέρᾳ ὅ,τι ἔχει. Εἶναι ὁ πρῦτανις τῶν τραταριστῶν. Ὁ Θεοδωράκης μας ὁ Κολοκοτρώνης δὲν πιάνει χαρτοσιὰ πρὸ αὐτοῦ. Τοῦ ἔρχεται ἐνίοτε νὰ κεράσῃ εἰκοσι ἢ τριάντα θαμῶνας, ὅλως διόλου ξένους πρὸς αὐτόν. Κερνᾷ καὶ ὅταν ἔχει νὰ πληρώσῃ, κερνᾷ καὶ ὅταν δὲν ἔχῃ. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει, μὲ ὅλον τὸ ἐπιβλητικὸν ὕψος του λέγει καὶ αὐτὸς τὸ περίφημον:

— Διὰ μου εἶναι, τοῦ ζαχαροπλάστου μὴ τολμώντος οὔτε νὰ μουρμουρίσῃ.

Ἐν Σμύρνῃ τὸν ἐβασάνιζε ποτε ὑποδηματοποιός, πρὸς ὃν χρεωστοῦσε κᾶτι τι.

Μίαν ἡμέραν εὐρέθη εἰς τὰς ἐξάψεις του.

Καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ὠρολόγιόν του,

— Ἀφοῦ δὲν μὲ πιστεύεσαι, λέγει πρὸς τὸν ὄχληρόν ὑποδηματοποιόν, νὰ, πάρε τὸ ῥολόγιό μου.

Τοῦ ὑποδηματοποιοῦ τείναντος τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸ τσεπώσῃ,

— Ἐ, ἀφοῦ τὸ παίρνεις, κ' ἐγὼ δὲν σ' τὸ δίδω, τοῦ λέγει ὁ Ἀνδρονόπουλος.

Περὶ τῆς ἀξίας του ὡς ἡθοποιοῦ οἱ φίλοι του διαδίδουν ὑπερβολικοὺς ἐπαίνους.

Μεταξὺ ἄλλων ἔλεγέ τις ὅτι ὅταν παρέστησεν ἐν Λιβερπούλῃ, πῆγαν νὰ τὸν ἴδωσιν ἡ Ῥιστόρη καὶ ὁ Ῥόσσης καὶ ἔφυγαν ἀπὸ φούρκαν διὰ τὴν μεγάλην τέχνην τοῦ Ἀνδρονόπουλου.

— Καὶμποροῦσαν νὰ σταθοῦνε; ἠρώτησε σατανικώτατα εἰς τῶν παρισταμένων.

Μεθ' ὅλα ταῦτα χαιρετίζομεν εὐαρέστως τὴν ἐπάνοδον τοῦ κ. Ἀνδρονόπουλου καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ μᾶς δώσῃ καὶ τὸν Διάκον ἐν μεγαλοπρεπεῖ παρὰστάσει, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐνδυμασίας. Τὸ δημόσιον θὰ συρρέυσῃ θερμότερον καὶ πολυπληθέστερον ἀπὸ τὸν Ἀριστόδημον εἰς τὸν Διάκον.

Καλεῖδάν.

«ΤΡΕΛΛΑΙΣ.»

II

Πῶ! πῶ! πῶ!

Ἀγαπῶ ἐν' ἀγγελουδί, μὰ εἶν' ὦμορφο πολὺ.

Κᾶτι χεῖλην ζαχαρένια, τρελλαμένα γιὰ φιλί.

Ἐχει μ' αἷτι μαῦρο μαῦρο, σὲ θωρεῖ καὶ μέλι στᾶζει,

Ἡ γλυκάδα τῇ καρδίᾳ μου σὰν τὸ φύλλο τῇ ταράξει.

Πῶ, πῶ, πῶ! εἶναι μὲ τρέλλα σου μ' αἷτι γλυκὰ γλυκὰ.

Μ' ἓνα λόγο σὲ τρελλαίνει, σοῦ σταυρώνει τῇ καρδίᾳ,

Καὶ πονεῖς, κ' αὐτὸ γελᾷ, δὲν τοῦ μέλει τί σοῦ κάνει,

Μὲ μαντιὰ του μὲ σκλαβώνει, πῶ, πῶ, πῶ, θὰ μὲ τρελλάνῃ.

12

Νὰ ἤθελες

Στὰ χεῖλη σου, μελαχροινὸ, τραντάφυλλα ἀνθίζουν,
τὰ χεῖλη μου ἔχουν δροσιά.

Νὰ θελες, νὰ σ' τὴν ἔδιναν, γλυκὰ νὰ τὰ ποτίζουν,
τὶ ζηλεμένη συντροφιά!!

13

Ἅν ζάχαρι

Λέγουν τ' ἀστέρια τοῦρανοῦ τῇ νύκτᾳ πῶς μ' αἰοῦνε.

Κ' ὅποιος ἀγάπῃ ἔχει πολὺ, πῶς τὸν παρηγοροῦνε.

Μὰ γὼ ἀστέρι καὶ οὐρανὸ θάρῳ στὰ δύο της μάτια,

Ποῦ στέλνουν τῇ παρηγορίᾳ σὰν ζάχαρι κομμάτια.

Solo.

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»